

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Prosinec 2024 / 257

Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví a mluvit lživě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý. Budou se pást a odpočívát a nikdo je nevyplaší. (Sof 3, 13)

Vánoce jsou svátky pokoje. V adventu tedy můžeme přemýšlet, co pokoj znamená, jak vypadá, jak jej dosáhnout. Tenhle text z proroka Sofoniáše nám může k tomu hezky pomoci.

Za prvé je tu řeč o konci bezpráví. Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví. To je náš výhled, náš cíl, ať už si za pozůstatek Izraele dosadíme církev, národ či společnost. Důraz na lidská práva a jejich ochranu, důraz na nezávislé soudnictví, důraz na právo a spravedlnost, to vše má dobrý biblický základ. Nechceme páchat křivdy a nespravedlnosti, nechceme ubližovat, poškozovat a křivdit, nechceme páchat nepravosti. Bibli o to velice jde, a mělo by o to jít i nám. Měli bychom hájit vládu práva a spravedlnosti, proti případům bezpráví vystupovat, hlavně je sami nečinit. A také obětem bezpráví pomáhat a za ně se modlit.

V dnešním globalizovaném světě, kdy máme informace v podstatě o všem, co se na zeměkouli šustne, je asi velmi obtížné všechno obsáhnout, a zároveň se vším bezprávím skončit. To asi nedokážeme. Ale jako pozůstatek Izraele, řekněme třeba jako malá komunita sborová, bychom se k tomu blížili mohli. V našich osobních životech dávejme pozor na to, abychom nekřivdili, abychom neubližovali, abychom nepáchali bezpráví. Právě v tom je nám Kristus velkou pomocí. On přichází se svou láskou do našich srdcí a učí nás ohleduplnosti a respektu k našim bližním. Láska s bezprávím bojuje, láska nad bezprávím vítězí.

Za druhé je tu řeč o konci lhaní. Pozůstatek Izraele již nebude mluvit lživě. To je velké a aktuální téma. Neboť bohužel – lež

Obr. Adam Hrtus

se stala v našich časech opět běžnou věcí, zamořuje veřejný prostor a jistě neblaze působí na klima ve společnosti. Je to dost strašné. Když vrcholný politik, proč by nelhali ostatní, a proč by nelhaly děti ve školách, že ano? Pravdomluvnost je přitom cosi základního, co zakládá důvěru mezi lidmi, pozitivní nastavení společnosti. Nemluvit lživě by mělo patřit k základní výbavě křesťana, a nic na tom nemění ani případy tzv. milosrdné lži apod. To by měly být případy velmi výjimečné. Zásadní je nelhat. I to, a právě to, vidíme na Kristu. On přichází do našich srdcí jako láska, která je pravdivá, pravdomluvná. To buď tedy náš výhled a naše naděje, že lež bude poražena. Pravda vítězí!

Za třetí, konec lstivosti. V jejich ústech se nenajde jazyk lstivý. Lstivost je cosi, co možná není tak do očí bijící jako bezpráví a lež. Nicméně, když o tom začneme přemítat, není právě lstivost příčinou mnohého zla? Není to tak, že člověk chce stále nad druhými vítězit, druhé přechytračit, a používá k tomu mnoho svých sil? Je to někdy neuvěřitelné, kolik energie a jaké rafinovanosti jsme schopni vyvinout, abychom druhé předběhli, abychom nebyli za míň, abychom druhé, jak se říká, přechytračili. Ono je to možná někdy těžké k posouzení, kdy ještě jde o zdravou ambicióznost, o zdravé prosazování, a kdy už jde o nějakou kulišárnu, či rovnou sviňárnu. Ale právě proto, že hranice tu může být křehká, měli bychom si to hlídat a dávat na to pozor. Chtít někoho nachytat, znemožnit, zesměšnit, to bychom dělat neměli. Také v tom Kristus přichází do našich srdcí. V jeho ústech nebylo lsti, říká prorok Izaiáš. A my se od něho můžeme učit a od něho přijímat sílu k cestě upřímné, bezbranné, tiché.

Za čtvrté, začátek pokoje. Budou se pást, odpočívat a nikdo je nevyplaší. Pokoj je tu zobrazen obrazem pasteveckým. Ovečky se v klidu pasou, odpočívají a nehrozí jim žádné nebezpečí, nikdo je nevyplaší. Přes všechny svízele a nesnáze, co život přináší, je možno nalézt pokoj, je možno prožívat mír v duši a mír ve světě. Šalóm – harmonii s boží vůlí.

Je zajímavé a v jistém smyslu i povznášející, že tu není řečeno, že budou v klidu pracovat, že budou dělat na určitém díle apod. Ne, budou se pást a odpočívat. To je ten pravý pokoj. Odpočinek je tu vysoko ceněn, odpočinutí a pokoj jdou ruku v ruce. Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, zvěstují o Vánocích andělé. Kristus přichází, aby uvedl kroky naše na cestu pokoje – tak to říká u Lukáše Zachariáš ve svém chvalo zpěvu.

Pojďme tedy i my za Kristem. Slavit boží pokoj. O Vánocích i v celém životě. Amen. Požehnaný adventní i vánoční čas vám všem přeje

Pavel Freitinger, farář a administrátor sboru

Jubilanti

Konvičný Jaroslav
Kořínková Jana
Vychopeň Jan
Cimalová Věra
Smilková Hana

Kutěj Jan
Diatilo Agostino
Rajnochová Jana
Korabíková Emilie
Otáhal Marcel

Milí členové valašskomeziříčského sboru ČCE,

jak jistě víte, od září tohoto roku jsme bez vlastního faráře. Br. farář Heller odešel po 15 letech služby ve Valašském Meziříčí do sboru ve Zlíně. V současné době nás administruje br. farář Pavel Freitinger z Velké Lhoty. A od září 2025 by měl nastoupit br. farář Aleš Rosický. Do té doby bychom chtěli obnovit některé údaje ve sborové kartotéce.

Oslovujeme tedy hlavně ty z Vás, kdo se sborem již delší dobu nejste v kontaktu. Mnozí z Vás jste už možná změnili adresu, Vaše děti, uvedené v kartě již dávno dosáhly dospělosti a asi se i odstěhovaly z Vaší adresy. Kromě toho většina z Vás má jistě také mailovou adresu. Od mnohých ji již máme, ale pokud jste ji ještě nezaslali, prosíme o její zaslání – poštovné je totiž rok od roku dražší a ani nevíme, zda o naši korespondenci stále ještě stojíte.

Proto Vás chceme poprosit, abyste nám ji zaslali spolu s údaji o změnách na e-mailovou adresu **valasske-mezirici@evangnet.cz**, nebo zavolejte či pošlete SMS na telefonní číslo 732 343 638 – pastorační pracovnice sboru Dobromila Krupová.

Bližší informace o životě sboru naleznete na webu **valasske-mezirici.evangnet.cz**

Chceme vás pozvat na bohoslužby, které se konají každou neděli dopoledne v 9.30. Zároveň je také nedělní škola pro děti. V týdnu se pravidelně schází maminky s malými dětmi i školní děti na náboženství. Společně můžeme také přemýšlet nad biblickými texty.

Jednou měsíčně se schází střední generace a také senioři na své kavárničce.

Těšíme se na Vaše odpovědi i setkání s Vámi.

Kurátor sboru Martin Fojtů a pastorační pracovnice Dobromila Krupová

Slovo na okraj: Dobromila Krupová

Na začátku života je pořád něco poprvé. Poprvé se usmějeme, poprvé něco vyslovíme, poprvé se posadíme, uděláme první krůček, poprvé jdeme do školky, školy, do zaměstnání. Poprvé se políbíme, poprvé vstupujeme do manželství... a mohla bych ještě mockrát pokračovat.

A postupně začne přibývat těch naposled. Naposled jdeme do školy, naposled jdeme do práce, naposled řídíme auto, naposled dojdeme na zahradu, naposled se vidíme se svými blízkými... I tady by se dalo pokračovat.

Nikdy však to poprvé ani to naposled, pokud si to uvědomujeme, nikdy to není všední událost. Jsou to chvíle, které si většinou (úměrně věku a stavu paměti) pamatujeme.

Není to také tak, že v určitém období jsou jen poprvé a v jiném naposled. Ani jedno však není spojeno jen s něčím pozitivním nebo jen negativním. Být poprvé v dětském věku na zubařském křesle nemusí být jen radostí. Naopak, ve vyšším věku můžeme poznat mnoho radostí, je-li něco poprvé (a nemyslím tím jen pocit, kdy poprvé novou zubní protézou mohu rozkousnout řízek).

V životě jsou také období, která se pravidelně opakují. A přece je můžeme prožívat jako by to bylo poprvé nebo také naposled. Tou je třeba doba adventní a doba vánoční. Moc přeji nám všem, abychom vše mohli prožít jako dobu nevšední, nám darovanou a vzácnou.

Staršovstvo

- Budou obnoveny smlouvy se subjekty, které využívají pravidelně sborové prostory
- Žádost bratra Hellera o prodloužení nájmu farního bytu do 31.1.2025. Staršovstvo souhlasí za podmínky, že v lednu 2025 započnou práce na úpravě farního bytu
- Pronájem kostela nebo sborových prostor v prosinci:
sál Diakonii 10. - 12.12. 8:00 - 15:00;
kostel ZUŠ 13.12. v 18:00 – benefice pro Diakonii;
kostel Coro Valacco 22.12. v 17:00
- Staršovstvo souhlasí s prodloužením místa pastoračního pracovníka na další období od 1.1. – 31.12.2025, souhlasí s povoláním sestry Dobry Krupové do této služby
- Staršovstvo vyzývá členy sboru ke zvýšené obětavosti a úhradě letošních salárů a darů co nejdříve, aby bylo možno finančně pokrýt náklady na plánovanou rekonstrukci farního bytu pro nového faráře a jeho rodinu.
- Staršovstvo děkuje všem, kdo přispěli na postižené povodní, sbírka bude ukončena. Bude zahájena sbírka na úpravu farního bytu pro nového faráře a jeho rodinu.

Děti, dorost, mládež

Podzimní víkendovka O stavitelích 15. 11. – 17. 11.

Amálie Vašková

V pátek 15. 11. jsme se všichni sešli na Vsetíně na malém parkovišti u JYSKU, rozloučili jsme se s rodiči a pak jsme se vydali na autobus. Během jízdy jsme měli za úkol počítat, za kolik zastávek vystoupíme, každý měl trochu jiný výsledek, ale já jsem jich napočítala deset. Když jsme vystoupili v Hošťálkové, vydali jsme se do velkého kopce a na rovině jsme si udělali seznamovačku, řekli jsme si jména a jaké jídlo máme rádi, já jsem řekla, že mám ráda hranolky, stripsy a kečup. Vedoucí nám potom připravili hru – hledali jsme barevné lístečky se svým jménem, celkem byly čtyři barvy, takže vznikla čtyři družstva, každé si muselo poskládat svůj název. Moje družstvo se jmenovalo Zedníci, další družstva se jmenovala Klempíři, Instalatéři a Elektrikáři.

Za tmy jsme dorazili do chaty, vedoucí nám řekli, kam chodit můžeme a kam nesmíme. Večer jsme se dívali na pohádku Anděl Páně 2, pak už jsme šli spát.

V sobotu nás čekala ranní rozcvička, po snídani jsme hráli různé hry na body. Potom byla velká hra – byla různá stanoviště a my jsme museli každé z nich navštívit a splnit úkol, který tam byl. Po obědě následoval odpolední klid a pak jsme zase hráli hry.

Když se stmívalo, začali jsme hrát tajemnou hru, zhasla se všechna světla a nikdo je nesměl znovu rozsvítit, sice jsme měli baterky, ale přesto to bylo strašidelné. Sbírali jsme potmě body a donášeli jsme je k ostatním z našeho týmu. A pak už jsme šli pomalu spát.

V neděli jsme měli speciální rozcvičku a ta byla taková, že jsme se museli všichni sbalit. Potom jsme zpívali spousty písniček, hráli jsme si v pokoji. Nakonec bylo vyhlášení všech her na body a na čas. Moje družstvo bylo na druhém místě, ale o fous nám uteklo první místo.

To byla naše víkendovka. Moc se mi líbila.

Udalo se ve sboru

Poslední návštěva Angoly

Jana Kořínková

Přednášku na sborové odpoledne 10. listopadu nám tentokrát přichystal náš milý bratr Agostinho Maimona Diatilo. Se svou rodinou byl v Angole na návštěvě právě letos v srpnu.

Tato obrovská africká země s více než 31,5 miliony obyvatel leží na jih od rovníku a sousedí s Demokratickou republikou Kongo na severu, se Zambií na východě a s Namibií na jihu. Západní hranice s Atlantickým oceánem měří 1600 km a je většinou lemována plážemi. Angola je 22. největší zemí na světě s rozlohou 1 246 700 čtverečních kilometrů. Hlavním městem je Luanda.

V srpnu, kdy tam bratr Diatilo se ženou Helenou a dcerou Aničkou dorazili, končilo zrovna zimní období sucha. Ale nepředstavujme si pouštní Afriku. V Angole byly v letoviscích i ve městech, která rodina navštívila, hojně k vidění vzrostlé palmy, fíkovníky a v jeho rodné vesnici jsme viděli avokádovník. Ten si prý Anička sama vysadila z pecky. Byl obsypán zralými plody, no ale o tom se nám může jenom zdát. ☺

Hory se nacházejí ve střední části Angoly, s nejvyšší horou Moco s nadmořskou výškou 2620 m.

Angola byla po určité období součástí bývalé portugalské kolonie. Portugalci obsadili tuto část Afriky v roce 1655 a v roce 1886 bylo území prohlášeno za oficiální portugalskou kolonii. Portugalská nadvláda trvala až do roku 1975, kdy Angolská

republika vyhlásila nezávislost. Ovšem, než se tak stalo, probíhala zde kolem roku 1961 válka a mnoho obyvatel prchalo ze země.

Portugalci zde proti místním náboženstvím prosadili katolickou křesťanskou víru. Dnes zde najdeme také bratry evangelíky a jiné církve, od devadesátých let minulého století též islám. Oficiálním a dorozumívacím jazykem je portugalština. V Angole se jinak mluví 8 různými jazyky, které jsou také vyučovány na školách, vždy ten který jazyk příslušného regionu.

V zemi je 18 krajů, ale některé z nich nejsou dost bohaté na to, aby umožnily nadaným studentům vyšší formy studia nebo dokonce vysokoškolské studium. Bratr Diatilo s manželkou začali proto finančně podporovat některé vybrané studenty, kteří nyní úspěšně studují v zemi tak velmi potřebné lékařské obory nebo farmacii. Některé jejich „další děti“, jak s úsměvem říkají, jsou úspěšné na univerzitách a bratr Diatilo se ženou tak vidí požehnané plody svého úsilí.

První cesta bratra Diatila po příletu do hlavního města Luandy vedla za místním přítelem a pastorem a do „komunity“. Mají tady spolu rozběhnutý zajímavý projekt, kdy přivádějí děti z problémových rodin a chudé děti každý den ráno do komunity. Tady se děti učí nejen školní předměty, ale také náboženství, například desatero přikázání, a učí se lásce k bližnímu a k rodině. Lásku pak mohou přinést i do svých vlastních rodin.

Bratr Diatilo nám promítl hodně krásných záběrů z cesty, z různých měst jako Luanda, Wuamba nebo Benguela a také snímky z venkova. Viděli jsme nádhernou místní svatbu a dověděli se o místních tradicích, které jsou s ní spojeny.

Zajímavé byly pro nás záběry z nedělní bohoslužby v evangelickém kostele v Luandě. Doma, jak říkal, rodina počítá s tím, že věřící se mohou zdržet. Možná až do večera? ☺ Bratr Diatilo s úsměvem říká: „U nás tento den patří Bohu. Domů nikdo nespěchá.“ Bohoslužba běžně obsahuje 3 hodiny zpěvu a liturgie. Může následovat nácvik sborového zpěvu, posezení, schůze a tak dále.

To je docela výzva pro nás uspěchané středoevropany, nemyslíte? ☺

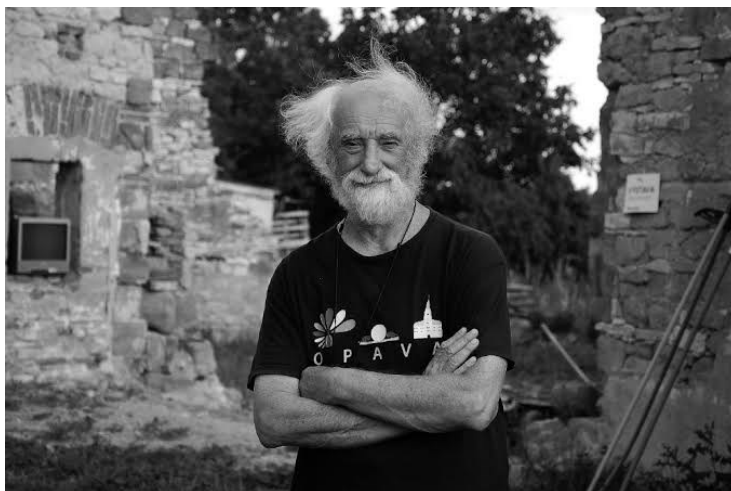
Že Tvými jsme teď hosty, Ti děkujem

Blanka Maršálková

Ještě doznívá píseň našeho zpěvníku Nás zavolal jsi Pane, my proto přišli sem, kterou jsme si zpívali úvodem listopadové kavárničky my, dříve narození. Všechna místa kolem stolu sborové místnosti se opět zaplnila hlavně díky obětavé taxislužbě br. faráře Jana Krupy a Pavly Taurkové. Dobrot na stole stále přibývalo, brzy prostor provoněla káva a čaj. Po vzájemném přivítání a stisknutí rukou se všemi aktéry, jimiž byl i kromě manželů Krupových i br. farář Pavel Freitinger, jsme se konečně ztišili.

Sestra Dobromila Krupová, jako vždy, připravila pro nás pestrý program. Pokusím se vás jím provést. Po úvodní písni br. farář Freitinger navodil téma k zamyšlení – strach. Je těžké žít se strachem? A co strach z Boha? Hledali jsme odpovědi. Jsou i lidé, kteří se Boha bojí. Já bych slovo strach nahradila slovem obava – míváme obavu z něčeho: z nemoci, vlastní nemohoucnosti, obáváme se, že ztratíme svého blízkého, podobných situací může v životě nastat mnoho. K Bohu přistupujeme s pokorou, úctou, respektem, s bázní boží, nikoliv se strachem.

Hlavní částí programu byl život a dílo fotografa Jindřicha Štreita (nar. 5.9.1945). Z jeho tvorby sestra Krupová promítala výstižné snímky a provázela je slovem. Byli to prostí lidé, obyčejní, sešlí stáří, autor v nich nacházel lidskost, tu vyzdvihl a povýšil na důstojnost. Vyprávění o životě tohoto mistra fotografie, žijícího v osadě Sovinec (na Olomoucku) velmi skromně v místnostech budovy staré školy, doplnila i sestra Miládka Popelářová. Navštěvovali s manželem jeho výstavy a přednášky připravované při různých workshopech (tvůrčí pracovní setkání) na Olomoucku i Vsetínsku a jinde. Mistr Štreit byl zván i do zahraničí.

Nedávno jsme se s Miládkou zúčastnily v Zašové v chrámu Páně koncertu pro flétnu a varhany z děl starých mistrů. Účinkovala dcera p. Štreita Monika (flétna) a její bratislavský spolužák a přítel Marek Vrábel (varhany). Přítomen byl i p. Štreit, který po skvělém zážitku a ovacích nás ochotně zavezl autem k zastávce autobusu, takže i já jsem měla možnost podat mu ruku a poděkovat.

A ještě k mistrovu dílu: z promítaných fotografií mě zaujal snímek Ruce – staré, žilnaté, vyprávějící o uplynulém životě; od prvního stisku prstu miminkem, přes pohlazení či pokárání, stírající slzy, jindy plesající, objímající, podpírající, obvazující rány, snadno zranitelné, ruce vzpínající se k nebesům, opotřebované dřinou a stáří, bolavé; vidím ruce své umírající maminky, zvedající se s námahou k zamávání na rozloučenou.

Kdysi se o staré členy rodiny pečovalo doma, také „ze zákona“ při předávání majetku či hospodářství. Stařecci měli svůj výměnek, můj děda tomu říkal „sednice“; péče zde bývala různá. Dnes se staví důstojná zařízení pro seniory, je jich stále málo, nestačí potřebě a zájmu.

Zaujal nás úvodník listopadového Českého bratra šéfredaktorky Adély Rozbořilové, přečetl nám ho bratr farář Krupa. Vybírám z něho to podstatné. V Horní Lidči byl připraven projekt pro stavbu nového domova pro seniory, podařilo se i sehnat potřebné peníze. Avšak části místních obyvatel projekt vadil, v referendu dosáhli jeho zrušení. Argumentovali tím, že senioři by byli blízko základní školy a že „pohled na lidi v poslední fázi života nebývá pěkný“, že tam budou jezdit sanitky, případně pohřební vozy. Stejným způsobem byla odmítnuta i stavba chráněného bydlení pro mentálně postižené v jihomoravské Svitávce. Je to téma k zamyšlení. Oponenti stavby zapomněli na to, že i oni jednou budou potřebovat, aby bylo o ně dobře postaráno. Všichni zestárneme, nemocem a nemohoucností se neubráníme – a smrtelní jsme všichni.

Čas kavárničky se naplňoval. Dostali jsme ještě domácí cvičení na procvičování paměti a orientace, a to slepou mapu naší republiky pro zakreslení základních horstev a řek. Závěrem zazněla píseň ze zpěvníku o Tom, který o nás ví, náš dobrý Pán Bůh laskavý, který nás má rád. Rozloučení, stisknutí rukou – a zase příště! (18. 12. v 9.30)

Přinášíme Vám rozhovor s br. f. Danielem Hellerem, dlouholetým farářem našeho sboru, který od září 2024 nově působí ve zlínském sboru.

Na konci srpna 2024 skončilo patnáctileté působení br. faráře Daniela Hellera ve valašskomeziříčském sboru. Dan Heller i jeho rodina zde zanechali nesmazatelný obtisk, navázali četná hluboká přátelství, poskytovali nezištnou pomoc, podporu a útěchu mnoha lidem ve sboru i mimo něj. S velikými díky za dlouholetou a nesmírně obětavou službu Vám při příležitosti změny působišť br. f. Hellera přinášíme krátký (částečně snad i trochu osobní a bilanční) rozhovor s ním.

„Co je bez chvění, není pevné“, říká prof. Halík. Čím se chvěje Tvá víra?

Moje víra se chvěje v pochybnosti o tom, co vše činí Bůh, a jestli je to vše dobré, ač bytostně věřím, že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy, jak to říká apoštol Jan. Už při studiích jsem chodil na seminář, který se jmenoval „Temné stránky Boha“. Vedla ho jedna doktorandka, s níž jsme se spřátelili, a která o několik let později zemřela – tři týdny po porodu svého miminka. Takovými věcmi se má víra chvěje: když zemře máma od několika dětí, nebo když se dějí mnohé jiné zlé věci, tak si to nějak těžce dokážu srovnat s tím, že Bůh je laskavý a všemohoucí. Vím, že to je „stará píseň“ a ohrané téma, a že v rovině teorie ho můžu mít vyřešené, ale když se nablízko setkám s nějakým těžkým osudem, čerstvou ranou, tak se mě to vždycky dotkne a chvěju se. A veškerá teoretická vysvětlení mi pak připadají nedomyšlená, jalová.

Žalmista píše: „Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán“. Jak podle Tvé zkušenosti a praxe mluvit s lidmi, kteří jsou zkrušeni v srdci, ale Boží blízkost nepocítí, ztrácejí důvěru?

Na to nedovedu odpovědět schematicky ve smyslu „za první, za druhé, za třetí...“. Nedovedu podat kuchařku své pastore. Myslím, že to základní je neutěct, když ten druhý je zkroušený v srdci a necítí Boží blízkost. Neutěct z rozhovoru, neotočit list, sdílet s druhým tu tíhu.

A pak se někdy dá (ale musí se to dělat citlivě) hledat místa, kde se nás Bůh přese všechno trápení nějak dotýká. Někdy si troufnu říct něco ze svého života, kdy jsem se třeba cítil podobně. Naznačit, že vše nemusí nutně skončit jenom v beznaději. Ale vždy s tím dodatkem, že si uvědomuji, že každý osud je jedinečný a prožívání každého člověka je jiné. Nikdy nemohu napasovat druhého do svých měřítek a nemůžu jeho zkušenost narážet na své kopyto.

Současně mám ale i takovou zkušenost, že i v mlčení můžeme zažít Boží blízkost. Ne automaticky, ne vždy, ale přesto. Vyzdvihl bych v této souvislosti to, že má smysl se modlit. Vypráví se příběh o rabínech, kteří se sešli po konci 2. světové války k disputaci, na jejímž konci se shodli na tom, že Bůh není – protože kdyby byl, tak by nedopustil to, co se stalo. A když nad ránem po dlouhé debatě vysloví tento ortel, jeden z nich vzápětí prohlásí: „Svítá, je čas k modlitbě“. Modlitba je důležitá – i tehdy, když Boží blízkost necítíme.

A jak Ty sám udržuješ svou důvěru a naději při životě? Předpokládám, že i Tebe jako faráře někdy svírají různé těžkosti.

Já ji vlastně nijak vědomě neudržuju, udržuje ji Bůh sám, jednoznačně. A to někdy i v situacích, kdy mu k tomu nedávám moc prostoru – třeba když zanedbám svůj modlitební život, anebo když si na něj prostě neudělám čas. Přesto se mě znovu a znovu dotýká a občerstvuje mě. Je to až neuvěřitelné.

Pracuješ s lidmi, což je jedna z nejnáročnějších disciplín a riziko vyhoření a okorání je veliké. Jak se tomu bráníš Ty?

Jednak nepracuju pořád – to bych měl asi neustále zdůrazňovat, protože si to někteří lidé myslí. Dále mě občerstvuje čas strávený v samotě. Občerstvuje mě i setkávání se s lidmi, kteří jsou mi milí. Jsou i různé další různé kanály: pomáhá mi hudba, chození po horách...na první místo bych ale asi postavil setkávání v mé vlastní rodině. A přestože to někdy není vše „na pohodu“, tak je to pořád něco, co mě vede k vděčnosti a uvědomění si, že se vlastně mám dobře. Že mě Bůh občerstvuje právě přes kontakt s mými nejbližšími.

Důležité jsou taky nástroje, které jako služebníci v církvi máme, tedy zpověď či duchovní doprovázení, a také supervize. Já jsem vděčný za obojí. Myslím, že naše církve se o nás faráře v tomhle ohledu stará velmi dobře. Nabízí mnoho možností vzdělávání a supervizí, které můžeme zažívat a provozovat ve svém pracovním čase. Samozřejmě jde i o to, že u spirituálních otázek člověk musí hledat, aby našel spřízněné duše. Z profesionálního hlediska je mi velkou podporou intervizní skupina, kde se setkáváme s kolegy, díváme se společně na své těžké pastorační případy, ale také se společně modlíme.

Když už tedy zmiňuješ církev – co Ti osobně nejvíc vadí na naší církvi?

Vadí mi, když je uzavřená do sebe. Když se v ní mluví jen o tom, kdo je s kým příbuzný, a když nejsme otevření pro lidi zvenčí. Když je jakýmkoliv způsobem „zaprděná“.

Pozoruješ to často?

Řekl bych, že už je to o mnoho lepší, než to bylo dřív. Myslím, že je to tím, že do církve přicházejí noví lidé, kteří „ředí“ to tradiční evangelické společenství, respektive společenství lidí, kteří vyrostli v tradici naší církve. To vnímám jako osvěžující, a zároveň jako výzvu právě pro nás, kdo jsme v této tradici vyrostli.

Někdy přemýšlím nad pocitem, že existuje určité napětí mezi přirozenou, žitou spiritualitou a učením církve, které se opírá o autoritu Bible. Že církev má inherentní moc a sílu tuto přirozenou spiritualitu formovat – a někdy možná snad až trochu deformovat. Jinými slovy, že je možná snazší a přirozenější navazovat vztah s Bohem třeba i vlastními cestami – vedle či paralelně s cestami, kterými se ubírá církev. Jak bys tedy člověku, který to tak cítí, vysvětlil, v čem je zapotřebí autorita Bible a společenství církve?

Kdybych zůstal na svůj život, na své uvažování a rozhodování sám, myslím, že by to nedopadlo dobře. Jistě jsou mnohé jiné možnosti, jak vnímat Boha (např. v přírodě), ale mít možnost číst Bibli, kde je toho tolik pohromadě a kde i přes různé lidské nánosy je tolik Božího slova, to je luxus, který dříve lidé neměli. A když Bibli vnímám jako zdroj

naděje a inspirace, bylo by divné, kdybych ji zároveň nechtěl brát vážně tehdy, kdy po mně něco chce. Nebo spíš: Bible pro mě není jen text či kodex, ale způsob, jak k nám Bůh chce mluvit a volat nás do své blízkosti. To se pro mě nevylučuje s tím, že můžeme vnímat (nebo to nemusíme popírat), že v ní tu a tam něco nesedí, že ji psali různí lidé, že v ní jsou texty různých kvalit atd. A podobné je to pro mě i s církví – řeknu to natvrdo, protože jsem o tom čím dál víc přesvědčený: Žít křesťanskou víru sám je iluze a velký omyl. Potřebuji kolektiv, pohledy druhých lidí jsou pro mě nezbytné. A víra se děje v rozhovoru: nemohu si věřit sám, bez ovlivnění druhými, jejich životem, jejich zkušeností, pohledy. A nechtít vnímat, že tu byl taky někdo dřív a přede mnou, kdo o Bohu přemýšlel, by byla hloupost – proto je důležitá teologie, liturgie a třeba i staré písně. Pandemie nám jasně ukázala, že je vzácná nejen lidská vzájemnost, ale i možnost se setkávat tváří v tvář. Bylo by tak pošetilé se toho dobrovolně vzdávat... Církev toho samozřejmě mnoho pokazila a stále kazí, ale na druhou stranu je to prostor, kde můžeme kultivovat svou spiritualitu, svou žízeň po Bohu, a když je to navíc prostor přijetí a bezpečí, svobody i vzájemnosti, byla by velká škoda to odmítat.

Zkusme trochu bilancovat. Byl jsi v našem sboru 15 let. Co Ti těch 15 let v našem sboru dalo? Z čeho jsi měl největší radost? Co si z těchto zkušeností chceš odnést i do svého dalšího působení?

Mně osobně připadá, že ten čas byl velmi pozitivní. Mohl jsem tu prožívat hodně krásných věcí a dalo mi to prostor dozrát. Také prostor dělat chyby – a nesmírně oceňuji skutečnost, že mi lidé odpouštěli. To, čeho si velmi vážím na zdejším sboru, jsem popsal v Almanachu, vydanému při příležitosti stého výročí založení našeho sboru. Když z něj odcituji, patří sem: bohoslužby, radost u Stolu Páně; svoboda, srdečnost a důvěra ve společenství; návaznost sboru na Diakonii – sbor, který slouží; otevřenost a svědectví u misie. Hrozně moc bych si přál, abychom tyhle věci mohli prožívat i ve společenství, kde budu sloužit.

A co Ti těch 15 let naopak vzalo? Co pro Tebe bylo tím nejtěžším, čemu jsi v našem sboru musel čelit?

Ztráta důvěry, kterou jsem si do určité míry způsobil sám.

Myslíš tím ztrátu důvěry člena sboru?

Ano, myslím teď na jednoho konkrétního člověka. Myslím vlastně, že právě i toto je obecně jeden z dobrých důvodů pro to, abych změnil působiště. Považuji za důležité, aby třeba i jeden člověk (a přitom to může být jen špička ledovce, může jich být více) měl možnost začít znovu s někým jiným, když se to nepodařilo napravit mezi námi. Těžké někdy bylo ustát tlaky, které vznikaly pochopitelným pnutím v Diakonii. Protože „kdo nic nedělá, nic nezkazí“ – a všude, kde se dělá něco dobrého, kde sbor vykračuje ven z církve (třeba do oblasti sociální práce nebo církevního školství), kde se pouštíme do většího díla, ke kterému je potřeba týmové práce, tak se to nikdy neobejde bez pnutí a problémů a těžkých zkoušek ve vztazích. Takové zkušenosti sdílejí i mí kolegové a kolegyně. To se nevyhnulo ani našemu sboru, tudíž ani mně.

Pokračování v příštím čísle.

Závěrem

Naše církev vydává časopis Český bratr

Dobromila Krupová

Je ovšem určen i sestrám. Název může netradičním evangelíkům trochu vadit (citlivým na gender). Ale nenechte se mýlit. Je to časopis velice kvalitní svým pestrým obsahem. Pokud nevěříte, je možné si jej najít na web. stránkách – ceskybratr.cz, na facebooku nebo instagramu. Pokud máte raději papírovou formu, obraťte se na br. Trčku, který časopis pro sbor objednává. Cena ročního předplatného je 450 Kč. Rozšiřte si vědomí, že jsme součástí většího církevního celku, nechte se informovat, můžete i aktivně zasílat příspěvky. Roční předplatné může být také vhodným dárkem pro vaše blízké.

Diakonie
Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievmm.cz

www.diaconievmm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Stěhování Chráněného bydlení a Denního stacionáře Dobromysl *Ondřej Kudělka*

V sobotu 30.11.2024 byl před námi opravdu velký úkol. Čekalo nás přestěhování Chráněného bydlení JOHANNES a Denního stacionáře Dobromysl. Co si budeme povídat, taková akce není jednoduchá, ale když spojí síly ti správní lidé, jde všechno mnohem snáz. Máme obrovské štěstí, že jsme na to nebyli sami. Chtěli bychom z celého srdce poděkovat členům Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí za jejich ochotu a nasazení, firmě JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., která nám zapůjčila auta, bez nichž by nám stěhování trvalo o mnoho déle a také hokejistům z HC Bobři Valašské Meziříčí, kteří přiložili ruku k dílu. Vaší pomoci si nesmírně vážíme.

Bez vás by tento náročný den nebyl tak úspěšný. Děkujeme, že jste v tom s námi – vaše podpora a solidarita jsou neocenitelné.

Adventní koncert

Diakonie Valašské Meziříčí ve spolupráci se ZUŠ Alfréda Radoka Vás srdečně zve na benefiční Adventní koncert, který se uskuteční **v pátek 13. prosince 2024 od 18:00 v krásném prostředí Evangelického kostela ve Valašském Meziříčí**. Na koncertě vystoupí Pěvecký sbor MIBIDIZO pod vedením Evy Ježíkové a Smyčcový orchestr pod vedením Heleny Hrachové.

Výtěžek ze vstupného bude věnován na podporu služby chráněného bydlení.

Srdečně zveme:

8. 12. neděle	9.30	bohoslužby s VP – P. Freitinger
15. 12. neděle	9.30	vánoční pásmo dětí
18. 12. středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
22. 12. neděle	9.30	bohoslužby – P. Trusina
24. 12. úterý	16.00	bohoslužby – P. Freitinger
25. 12. středa	9.30	bohoslužby s VP – J. Krupa
29. 12. neděle	9.30	bohoslužby – T. Jelínek
31. 12. úterý	16.00	bohoslužby – M. Fojtů
1. 1. středa	9.30	bohoslužby s VP – P. Freitinger

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Středa	14.45	náboženství pro školní děti
	15.30	rodiče s dětmi
	17.00	biblická hodina
Neděle	8.45	zkouška pěveckého sboru – přidejte se
	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

bankovní účet:

190396260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

[https://www.facebook.com/
/evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Administrující farář

Pavel Freitinger

mobil: 732 116 894

pfreitinger@tiscali.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů

Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková

liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 12. 2024

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu